

Les ciutats afronten el creixement de la població global de coloms

El colom és un símbol celestial de la pau, l'amor i la puresa, però també produeix dotze quilos d'excrements l'any i sovint és considerat una rata amb ales que solla les façanes i propaga malalties a les ciutats de tot el món.

Científics, funcionaris municipals i activistes defensors dels animals es reuniren dimarts a la ciutat d'Essen, a l'oest d'Alemanya, per celebrar la primera Conferència de Coloms de Ciutat del país i discutir com abordar el problema de la creixent població de coloms, que s'espera que els deu anys vinents cresca de vora 50 milions, fins a 400 milions a tot el món, de resultes de la urbanització creixent.

El colom prové del colom roquer (*Columba livia*) i fou un dels primers animals a ser domesticats, fa 10.000 anys, a l'Orient Pròxim. N'hi ha al voltant de 300 varietats. Al principi era criat per a menjar, i l'excrement, la colomassa, era un fertilitzant preuat.

El discret ocell gris de pap greixós

Malgrat ser grisos i discrets, els coloms són molt adaptables i en creix el nombre a tot el món, cosa que augmenta el risc de propagar malalties. Les ciutats han recorregut a tècniques imaginatives al llarg dels anys per matar aquests ocells. Un científic suís conclou que l'única solució és deixar d'alimentar-los.

s'ha adaptat millor a la vida dels espais públics urbans que qualsevol altre animal, i té una presència veritablement global.

A Nova York n'hi ha al voltant d'un milió i Venècia té la màxima densitat de coloms, amb vora tres ocells per habitant. A la majoria de grans ciutats europees n'hi ha un per cada vint ciutadans.

"El colom han fet una gran carrera com a símbol de l'amor, de la fidelitat marital, de la pau", afirma el professor Daniel Haag-Wackernagel, biòleg de la Universitat de Basilea que ha estudiat els coloms durant decennis. "Històricament, té una imatge tan positiva i celestial que matar l'ocell encara es considera immoral i poc ètic."

Al llarg de la història, els coloms han trobat bona cosa de menjar a prop d'on vivien els éssers humans, bé perquè aquests els alimentaven, bé picant el gra de l'aviram de corral, bé fossant dins les juntes dels empedrats de les places on es feia mercat, a les ciutats medievals europees, segons Haag-Wackernagel.

Del veri a la 'cadira elèctrica'. La població de coloms es va disparar durant el segle XX a mesura que el menjar s'abaratia en relació amb els ingressos personals. L'ocell és adaptable fins a gairebé l'infinit, i nia en tota mena de llocs artificials, des de conductes d'aire condicionat fins a antenes parabòliques. La seua dieta, originalment granívora, també ha evolucionat. Ara els coloms de ciutat són virtualment omnívors, i mengen des de deixalles d'hamburgueses de vedella fins a vòmit humà.

Les principals ciutats han intentat reduir les poblacions de coloms des de principi del segle XX i han recorregut a una varietat rocambolesca de mètodes, que inclou l'enverinament directe, l'abatiment a trets, el llançament de xarxes sobre els estols amb coets, el metrallament amb perdigons de sal i, fins i tot, una *cadira elèctrica*: posant menjar sobre una plataforma metàl·lica d'alt voltatge per fregir els ocells.

També s'han provat les píndoles anticonceptives, però poden enverinar alguns altres animals. La dissuasió és un altre mètode -Londres ha recorregut a falcons de Harris i a altaveus sorollosos per a espantar els coloms fora de Trafal-

gar Square. Però aquesta tècnica només els avia a unes altres parts de la ciutat. Londres també ha començat a multar la gent que alimenta els coloms al carrer.

“Matar-los no té cap sentit”, diu Haag-Wackernagel. “Els ocells tenen una enorme capacitat de reproducció i tornaran. Hi ha una relació lineal entre la població de l’ocell i la quantitat d’aliment disponible.” Una parella de coloms pot produir més de dotze coloms l’any.

“La millor manera de reduir la població és no alimentar-los. La gent diu que és cruel privar-los d’aliment, però en estat salvatge l’absència sobtada d’aliments és un fet completament natural i els animals s’hi adapten.”

Menys menjar, menys coloms.

Haag-Wackernagel va ser l’autor d’un pla per a la ciutat de Basilea a la dècada dels 80 que va reduir la població de coloms de dos terços en quatre anys. “Vàrem llançar una campanya per a persuadir la gent d’alimentar els ocells.

No vàrem decretar cap prohibició, perquè això sempre crea màrtirs. Creiem que cal convèncer la gent.”

El pla incloïa instal·lar nou colomers als àtics d’esglésies i escoles, on s’instal·laren ponedors. “No els donàvem a menjar i ens n’endúiem els ous”, diu Haag-Wackernagel. Llevar el menjar als coloms també n’alenteix la reproducció, perquè els obliga a passar més temps buscant quemenjar que no tenint cura dels polls, afirma.

La ciutat renana de Moers sembla que té un pla no tan rigorós. Durant els últims tres anys, ha reclutat desocupats com a *curadors de coloms* per a construir i netejar colomers públics i alimentar els animals.

Els coloms encara gaudeixen d’una reputació prou millor que les rates, que patiren un greu revés en propagar la pesta negra a l’edat mitjana.

Però els ocells poden transmetre i de fet transmeten malalties, al·lèrgies i paràsits als humans. Haag-Wackernagel diu que moltes malalties quotidianes,

incloent-hi les al·lèrgies, poden ser atribuïdes a la proximitat dels éssers humans als coloms, que porten salmonel·la, malalties pulmonars, puces, paparres i una llarga llista d’afeccions que cal tenir en compte quan ens trobem envoltats de coloms batent ales en places o terrasses de les ciutats.

Les dones embarassades, els nens, els vells i la gent infectada de sida són particularment vulnerables al contacte amb els coloms, afirma Haag-Wackernagel.

Reduir les poblacions de coloms també dóna als ocells més qualitat de vida —no han de viure tan amuntegats i no tenen tant estrès, diu Haag-Wackernagel. Però això no convenç els columbòfils acèrrims. “Un home de Basilea va continuar donant a menjar als coloms entre 12 i 15 tones de gra per any fins que va morir, a l’edat de 89 anys.”

David Crossland

© *Der Spiegel* — *EL TEMPS*
Traducció de Guillem Soler